

Neapolis University

HEPHAESTUS Repository

<http://hephaestus.nup.ac.cy>

Archive Cypriot Newspaper Materials

Salpix

1884-09-28

þÿ £ ¬ » À ¹ 3 ³/₄ - ± Á . 3 1

Library of Neapolis University Pafos

<http://hdl.handle.net/11728/10130>

Downloaded from HEPHAESTUS Repository, Neapolis University institutional repository

ΣΑΛΠΙΓΓΕ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΕΤΟΣ Α΄.

ΑΡΙΘ. 21.

Συνδρομή υποχρεωτική ετήσια προπληρωτέα εν Κύπρω Σελ. 8. Έν τῷ ἔξωτερικῷ Σελ. 12.

Ἄρθρα σύμφωνα τῷ προγράμματι τῆς "ΣΑΛΠΙΓΓΟΣ" καταχωρίζονται δωρεάν. Εἰδοποιήσεις καὶ διατριβαὶ κατ' ἀποκρίν.

Πᾶσι ἀποστολὴ ἀρροῦσα τῆν "ΣΑΛΠΙΓΓΑ" δέον νὰ διευθύνηται τῷ Συντάκτῃ Σ. ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΩΙ εἰς Λεμεσόα.

Editor S. HOURMOUZIOS LIMASSOL.

Μὴ πράττε ἔργα τῶν ὁποίων ἡ δημοσίευσίς σοι προξενεῖ ἐντροπήν, διότι γρήγορα ἢ ἀργὰ θὰ φανερωθῶσι.

ΚΥΠΡΟΣ.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ.

28, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1884.

Η ΒΑΣΚΑΝΙΑ.

Πρόσ τινων ἐτῶν Λευκωσιᾶται καὶ Λεω-
νακεῖς ἐξήλευον καὶ ὑπερεπήρουν τὴν ἐν
πᾶσι συμφωνίαν τῶν Λεμησιῶν καὶ
τὰς καλὰς τούτων πάντοτε διαθέσεις
πρὸς πᾶν καλὸν καὶ τῇ κοινῶν ὠφελί-
μον. Πολλάκις γαί ἐν συνέλεισσι καὶ
ἐν συναναστροφαῖς ἠκούσαμεν νὰ γίνηται
εὐφημος μνησία τῶν Λεμησιῶν ὧν τὰ
καλὰ ἔργα ἠριθμοῦν ἐμπρηντικῶς καὶ ἐλάμ-
βανον ὡς ὑποδείγματα ἀξία μιμήσεως.
Μεταξὺ τῶν ἔργων τούτων τῶν ἐκ τῆς
καλῆς θελήσεως ἀπορρέοντων, πρωτί-
στην κατεῖχε παρὰ τοῖς θυμασταῖς οὐ-
τως εἰπεῖν τῶν Λεμησιῶν ὁ τρόπος δι'
οὗ οὗτοι ἐστερεοποίησαν τοὺς πόρους τῶν
Σχολείων τῶν καὶ διετήρουν ταῦτα ἐπὶ
πολλὰ ἔτη ἐν καλῇ καταστάσει, τὸ ἐπὶ
τοῦ ἐμπορίου δηλ. σύστημα, καὶ ὅ ὠ-
φείλε πᾶς ἐμπορευόμενος νὰ διδῇ εἰς τὸ
ταμεῖον τῶν Σχολείων ὡς συνδρομὴν τού-
των, δύο τοῖς χιλίοις ἐπὶ τε τῇ εἰσγωγῇ
καὶ ἐξαγωγῇ. Εἰς τοὺς ἀειμνήστους
ἐκεῖνους ἀνδράς τοὺς ἠεπίσαντας τὸ σύ-
στημα τοῦτο, καὶ δι' ἁρῶν κατὰ παντός
ἐκ τῶν ἀπογόνων τῶν παραβάτου δώσαν-
τας χροιάν νόμου ἰσχυροῦ εἰς τούτο, ὀφεί-
λεται ἡ μέχρι τοῦ νῦν διατήρησις τῶν
Σχολείων. Ἄλλ' ἰδοὺ διὰ βίβλικανος
δαίμων διὰ τῆς ἀλευθριεπνοῆς τοῦ φέρων
τὴν σύγχυσιν ἐν πᾶσι, εἰσεχώρησεν ἀπό-
τινος καὶ ἐντεῦθα σπείρων διχονοίας καὶ
διαίρεσεως ἀντὶ τῆς τῆς συμφωνίας, καὶ
δημιουργῶν χάος καὶ συγχύσεως ἀντὶ συ-
στήματος στερεοῦ καὶ διαρκοῦς, τὸ δ' ἀ-
ποτέλεσμα τούτων ἔδωκεν μετὰ φρίκης

καὶ ἀγωνίας πάντες προβλέπουσι καὶ
κισθάνονται. Τίς ἀρὰ γὰρ πταίει καθ' οὗ
ἡ ἀρὰ ἐκ μυρίων στυμάτων νὰ ἐκπεμφθῇ;
φοβούμεθα ὅτι ὅσοι εἰ καταρσάμενοι
τόσοι καὶ οἱ καταρσούμενοι ὡς ἐκ
τούτου δὲ καὶ αἱ ἀρὰ ἔσαν πλέον πᾶ-
σαν ἀξίαν καὶ δύναμιν.

Πάντες ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου ὅσοι
ἠδύναντο καὶ ὡς ἠδύναντο ἐνήργησαν εἰς
τὴν γενικὴν ταύτην κατάπτωσιν καὶ συ-
νέπραξαν εἰς τὴν πλήρη ταύτην ἀποσύν-
θεσιν δικαίως δὲ δύναται πᾶς τις μετ'
ἀπορίας νὰ ἐρωτᾷ. « τοιοῦτος ὁ
καρπὸς τῶν πολυετῶν
Σχολείων, ἡ διαίρεσις
καὶ ἡ διχονοία; τοιαύτη
ἡ ἐκ τῶν γραμματῶν μόρ-
φωσις, ἡ ἀσυμφωνία καὶ
ἡ καταστροφὴ παντὸς κα-
λοῦ; » Ποία ἡ διανοητικὴ ἀνάπτυξις
ἡμῶν ὅταν δὲν δυιάμεθα ἢ δὲν ἔχωμεν
τῆν θελήσιν νὰ συνεργασθῶμεν καὶ νὰ κα-
ταπολεμήσωμεν πᾶν ἐναντίον πρὸς τὸ
καλὸν πρόνημα, ποία δὲ ἡ ἠθικὴ ὠφέ-
λεια ἢ ἐκ τῶν Σχολείων ἐπορίσθημεν
ὅταν ἐν ἀδιαφορίᾳ καὶ ἀπληθείᾳ θεώμεθα
τὴν καταστροφὴν παντός καλοῦ καὶ ὠ-
φελίμου οἰκοδομήματος, καὶ δὲν συνεργ-
γώμεθα κατέπιν καθημερινῶν προσκλή-
σεων νὰ βασανίσωμεν τὴν ιδεάν τοῦ ἐνός
νὰ συζητήσωμεν δημοσίᾳ τὴν γνώμην
τοῦ ἄλλου καὶ οὕτω νὰ συνεργασθῶμεν
πρὸς ὑποστήριξιν καὶ στερεοποίησιν τού-
του.

Τὸ ἐπὶ τοῦ ἐμπορίου σύστημα ἔχει τι
τὸ ἀδικαῖον λέγουσιν τινὲς τὸ ἐπὶ συμβαίνει
πάντοτε νὰ πληρώνωσι τινὲς ὑπέρογκον

διὰ τὰ Σχολεῖα πᾶσιν ἐνῶ ὁσένα παιδῶν
ἔχουσιν εἰς τὸ Σχολεῖον, ἄλλοι δὲ αἰτι-
νες καὶ μεγίστην περιουσίαν ἔχουσι καὶ
τέκνα 3—4 στέλλουσιν εἰς τὰ Σχολεῖα,
δίδουσιν ἕως ἀσήμαντον πᾶσιν διότι δὲν
ἐμποροῦνται, καίτοι οὗτοι δὲν διακινδύ-
νευσι τὴν περιουσίαν τῶν ἐνῶ οἱ ἄλλοι
οἱ ἐμπορευόμενοι πολλάκις καὶ ζημιώ-
νονται διὸ καὶ θεωροῦν ἐνομωτέραν τὴν
διὰ συνδρομῆς συντήρησιν τῶν Σχολεί-
ων. Ἄλλοι δὲ πάλιν φρονοῦν ὅτι ἀδύ-
νατον διὰ συνδρομῆς νὰ εἰσπραχθῇ καὶ
νὰ εἰσπράττηται τακτικῶς τὸ ἀνγκαί-
ου πρὸς συντήρησιν τῶν Σχολείων πο-
σόν, διότι καὶ ἄπειροι πολλοὶ ὑπάρχουσιν
αἰτινες δὲν δύναται νὰ συνδράμωσι, καὶ
εὐποροὶ ὀλίγοι εἰσὶν αἰτινες προαιρε-
τικῶς θὰ δώσωσι μέχρι 5 λιγῶν συν-
δρομῆν, ἐνῶ τὸ ἐπὶ ἐμπορίου κατ' ἐνότησε
πλέον ὑποχρεωτικὸν διὸ καὶ
θεωροῦν τὸ σύστημα τοῦτο στερεῶν καὶ
διαρκές, φθάνει μόνον νὰ πληρώ-
νωσι ὡς τὰ, λέγουσιν, καὶ ἀδιάφρο-
νον ἂν εἰς πληρώνῃ 30 λίρας καὶ δὲν
ἔχει τέκνα εἰς τὰ Σχολεῖα ἢ ἀνανη-
σθῇ, λέγουσιν, ὅτι ὅτε οὗτος ἐδίδασκετο ἐ-
πληρώνων ἄλλοι ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ σήμε-
ρον ὀφείλει νὰ πληρώνῃ οὗτος ὑπὲρ ἄλ-
λων καὶ οὕτω καθεξῆς. Οἱ τελευταῖοι
λοιπὸν οὗτοι καὶ οἱ πρῶτοι εἰσὶ τὰ δύο
ἀντιθέτα κόμματα ὑπάρχει εὐμῆς καὶ
μεσαίων κόμματα τὸ ὁποῖον φρονεῖ ὅτι πρέ-
πει νὰ τροποποιηθῇ ἔν τιτι τὸ ἐπὶ ἐμ-
πορίου σύστημα καὶ νὰ μένη ὡς τὸ μόνον
κατάλληλον. Τοῖς τελευταῖοις τού-
τοις συντασσόμενοι καὶ ἡμεῖς, καίτοι
στεροῦμενοι ψήφου, παρατηροῦμεν μόνον

δει και εν τοις πρώτοις και εν τοις τελευταίοις λείπει πλέον η καλή ή έλλησις. Πάσα προαιρετική συνδρομή ούδεν έχει κύρος, ουδεμίαν έχει σπεροδότητα να υποχρεωώμεν δ' ημεις αυτοι εις αποφάσεις ιδίαις μας τάς οποίας να φυλάττωμεν ως όρους αμεταθέτους προς ώφέλειαν ήμιν αυτών, τούτο είνε απολύτως αδύνατον. Έσυνειθίσταμεν να υποκύπτωμεν εις υποχρεώσεις επιβαλλομένας ήμιν υπό της Κυβερνήσεως μόνον, ουχι δε και εις τοιούτας επιβαλλομένας ήμιν υπό των καθηκόντων.

Τοιαύτα λοιπόν τά κόμματα και τοιαύται αι διαίρεσεις εν Λεμησώ. Έν Λεμησώ όπου μέχρι γθές έβαινον τά πάντα καλώς. Έν Λεμησώ την όποιαν εξήλευον αι άλλαι πόλεις. Έν Λεμησώ της οποίας ζηλεύουν τό εμπόριον. Έν Λεμησώ της οποίας η πολυτέλεια εν πάσι προδίδει την υπερίαν των κατοίκων. Η βασκανία είνε ζήτημα αλυτον εισέτι· άλλ' εν πράγματι «η βασκανία άμαυροι τά καλά» υπό τοιούτην δυάρεστον και καταστρεπτικήν της βασκανίας επήρειαν διατελεί σήμερον η Λεμησός.

Αλλά προς Θεού πλέον! ανάγκη να προσπαθήσωμεν πάντες όλοις δυνάμεσιν' απαλλάξωμεν την πόλιν μας της κακής ταύτης και ολεθρίας επηρείας. Τό να έμμένη έκαστον κόμμα πεισματωδώς εις τάς ιδέαις του δεν είνε λογικόν· τουτέστι δεν είνε ανθρώπινον. Αφού είνε απολύτως αδύνατον να συνέλθωσι προς τό να συζητήσωσιν όλα όμοι τά κόμματα, ανάγκη έκαστον να εκλέξη 2—3 αντιπροσωπεύοντα; την ιδέαν και γνώμην ήν τό κόμμα εκείνο ασπάζεται και ακολουθει, αυτοι δε πάντες να συζητήσωσιν εν συνελεύσει και βραβανίσωσι πάσας τάς γνώμας και τάς φρονήματα, τό δε αποτέλεσμα τούτων να έχει ισχύν και κύρος παρά πάσι και να γίνη αποδεκτόν ως νόμος απαράδρατος. Ούτω πως νομιζόμεν συνδυάζονται τά κόμματα και συναντώνται αι ιδέαι. Ούτος νομιζόμεν είνε ο μόνος τρόπος δι' ου επέρχεται η ποθητή συνεννόησις και η σωτήριος σύμπνοια, τούτον δε τον τρόπον πάσα ευ ήγμένη κοινωνία ακολουθει, θεωρούσα ως μόνον καταλληλον προς κατορθωσιν παντός καλού. Τό να φωνάζη τις εν τη αγορά και τοις καφεθείαις, και τό να στέλλη άνωμότους επιστολάς χωρίς να παρουσιάζηται εκεί ένθα προικλείται να υπερασπίζη την ιδέαν του και να δικαιολογη τάς φωνάς και γρηφομένα του δεν σημαίνει άλλο ειμή άτολμιαν, άνανδριαν, δουλείαν φρονημάτων και άστασίαν ιδεών· των τοιούτων δε έργα εισι πάντοτε η άνατροπή και η καταστροφή, ουδέποτε δε η άνοιχοδέμητις.

Έλπίζωμεν όμως ότι επί τέλους τό καλώς νοούμενον συμφέρον της πόλεως θελει συγκεντρώσει περί αυτό άπαντα τά κόμματα και ότι η λογικώτερα, δικαιοτέρα και ευκολωτέρα περί την εφαρμογήν ιδέα θελει υπερικήση και την όποιαν πάντες θέλουσιν ασπασθή προς τό καλόν της πόλεως και προς επαινον των κατοίκων της.

Έπί της θύρας του μαγαζείου του Κ. Μ. Μαυροσκούφη εύρέθη πρό τινων ήμερών κολλημένη η εξής «Προκήρυξις».

«Και πάλιν σας λέγομεν Κύριε Μαυροσκούφη ότι διδασκάλους με 2 επαγγέλματα δεν εννοούμεν να έχωμεν φέτος, διότι εκαταλάβαμεν ότι μας περιπαίζουν· και αν τό κάμητε θα τους πάρωμεν από τ' άφτι κ' έξω από την πόρταν. Ίδου η σταθερά μας απόφασις. Χαίρε. ΓΟΝΕΙΣ ΤΙΝΕΣ.»

Τοιαύται διαδηλώσεις γεννοίται, εξ ειλικρινούς διαθέσεως πηγαζουσαι και επί της αληθείας, βασιζόμεναι, όμολογουμεν εν συνειδήσει ότι μας εύχαριστούν, διότι τούτο σημαίνει μερίμναν και φροντίδα υπέρ του κοινού καλού την οποیان ζητούμεν με τό φανάρι και δεν την εύρίσκομεν δυτυχώς και παραπονούμεθα πάντοτε, άλλ' η προκειμένη προκήρυξις παρατηρούμεν μετά λύπης, ότι ουτε ειλικρινείας και γενναιότητος χαρακτήρα φέρει, ουτε υπό της μερίμνης και φροντίδος υπέρ του κοινού καλού υπηγορεύθη. Καίτοι λοιπόν η «προκήρυξις» αυτή η τά δύο μόνον επαγγέλματα μισούσα δεν άφορξήμας ως επαγγελλομένους πλείονα των δύο, θα προδώμεν όμως εις την άνάλυσιν αυτής δια να ιδώμεν τον υπ' αυτήν κρυπτόμενον.

α'. Η «προκήρυξις» εγράφη με κεφαλαία γράμματα, μετά της μεγαλειτέρας δηλ. προφυλάξεως να μη γνωσθή ο γράφας, φέρει δε υπογραφήν «γονεΐς τινες» τί όποϊον βεβαίως δεν σημαίνει γενναιότητα.

β'. Αυτό τούτο τό κρυπτεσθαι αποδεικνύει κατά πόσον είνε αληθής η κατηγορία ότι δήθεν εμπαιζονται οι «γονεΐς τινες» υπό των διδασκάλων· διότι των διδασκάλων καυχωμένων δια τάς προόδους των τάς οποίας επιδεικτικώς δι' επανειλημμένης κωδωνοκρουσίας, εν καιρώ τω δέοντι θέλουσι να κάμωσι γνωστάς τω δημοσίω, πώς δεν παρουσιάζονται να ειπωσιν οι «γονεΐς τινες» κατά τί εμπαιζονται;

γ'. Αυτό τό άκαιρον και αναρμόδιον και ως εν τούτου άτελειφόρητον της «προκήρυξεως» ταύτης, κατάδηλον πριεί την άνειλικρινείαν των γραφάντων, διότι αν πραγματικώς έμερίμων ειλικρινώς υπέρ του καλού, ώφειλον να ενεργήσωσιν ως δεΐ και δεΐ και προς ους δεΐ.

δ'. Ούδαμώς φροντίς η μερίμνα περί της βελτιώσεως των κακώς έχόντων διοράται δια της «προκήρυξεως» ταύτης εις τους «γονεΐς» της διότι μετά τό «διδασκάλους με δύο επαγγέλματα δεν εννοούμεν να έχωμεν φέτος» έπρεπε να προσθήσεται «και έχωμεν άλλους εκατόν και έτοιμούς να υπηρετήσωμε τον χιτόν μισθόν» διότι πολύ καλά γνωρίζουν ότι και ευτελέστατος είνε ο διδασκαλικός μισθός, και αΐζητις τούτου δεν επιτρέπεται υπό των οικονομικών των Σχολείων· εκτός εν αφράτισαν οι «γονεΐς τινες» να συνδράμωσι γενναίως δια να δοθῆ επαρκής μισθός εις διδασκάλους τους όποιους να φυλάττωσιν ήμέρας και νυκτός δια Αστυνομικού υπαλλήλου δια να μη κατακίωνται εις άλλα επαγγέλματα. Αλλά τότε έπρεπε να παρουσιασθώσιν. Ίσως όμως εκ μετριοφροσύνης εκρύβησαν προς τό παρόν, εν ώρα δε καταλήλωθ' ειπωσιν «ιδου ημεις» (;;;) ε'. Η «προκήρυξις» έχει τι τό προσβλητικόν δια την Έφοριαν των Σχολείων· διότι με τό «εκαταλάβαμεν ότι μας περιπαίζουν» θέλουν να ειπωσιν οι «γονεΐς τινες» ότι η Έφορία η είνε άνίκανος να εννόηση αν γίνωνται η ου, αι κατάλληλοι προόδοι, η εμπαιζεται και σιωπῶ χαριζομένη εις τους διδασκάλους· και τότε βέβαια της πρέπει μετ' τοιαύτη προσβολάρα.

στ'. Η «προκήρυξις» έχει τι τό βαρβαρικόν και πολύ χονδρόν· διότι τους διδασκάλους διοριζομένους υπό της Έφορίας την οποیان οι «γονεΐς τινες» εκλέγουσι· δια της ψήφου των, δεν δύνανται ούτοι να τους «πάρωσιν από τ' άφτι κ' έξω από την πόρταν»· Ορθότερον, φρονιμώτερον και δικαιότερον ήτο νημιζόμεν να ειπωσιν, «αν τό κάμητε θα σας πάρωμεν (δηλ. σας τους εφόρους] από τ' άφτι κ' έξω από την πόρταν».

Ταύτα πάντα άρκουσι πιστεύω να πείσωσιν άπαντας ότι ο πατήρ της «προκήρυξεως» [καθόσον ουτος διατελει επιμελώς κρυπτόμενος] η είνε εξ εκείνων οτινες ουδέ εν επαγγέλμα δεν δύνανται να υετέλθωσιν εκ ανώς και εν τίμωσ· και φθονούν άλλους οτινες και αυτάς τάς ώρας της άναπύσεως των τάς θυσιάζουν με κίνδυνον της υγείας των εις άλλου ειδους εργασίαν δια να δυνηθώσιν ούτω να συντηρηθώσι και να συντηρήσωσι πολλούς, η είνε εξ εκείνων οτινες μόνον οδηγόν πάσης πράξεως και διχθήματός των τό τυφλόν πάθος έχουσι.

ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΑ.

—Η Α. Έξοχότης ε. Μ. Αρμοστής επηρεστήθη να επεκτείνη την δικαιοδοσίαν των Κωμοδικών εις τό να δικάζωσιν ουτοι και αποφασίζωσιν επί άγωγών περί χρέους, άποζημιώσεως, η οιασδήποτε άλλης άπαιτήσεως μέχρι του ποσού πέντε λιρών. Καλή και

ἀναγκαία ἢ ἐπέκτασις αὐτῆ τῆς δικαιοδοσί-
ας τῶν Κομοδικῶν διὰ τὴν ὁμοίαν καὶ ἡμεῖς
ἐφωνάζομεν καὶ βεβαίως τῶρα ἡ χάριστη ἡ-
μεν, ἀλλὰ καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐξετάζειν καὶ
μικρὰ ποινικὰ εἰνεῖνα γὰρ ἴσως νομίζομεν·
διότι τοῦτο θὰ γίνῃ ἀφορμὴ νὰ περιορισθῶσι
κάμποσον ἀπὸ τοιαῦτα πολλοὶ ἀμπαλα-
τοῖς, οἱ ὅποιοι ἔς τὸν ἕνα ἔς τοὺς δύο λό-
γους ὑβρίζουν, ραβδίζουσιν καὶ μένουσιν ἀτιμώ-
ρητοι, διότι ὁ παθὼν δὲν δύναται νὰ μεταβῇ
εἰς τὰς πόλεις νὰ ἐνάξῃ ἀναλογιζόμενος τὰ
βαρέα ἔξοδα. Γὰρ σκέψου καὶ τοῦτο Ἄρμο-
στά μου νὰ δοῦμεν ἂν δὲν τὸ ἐγκρίνης; ἢ μή-
πως ὑπάρχουσιν λόγοι οἱ ὅποιοι ἐμποδίζουσιν
τοῦτο καὶ ἡ μικρὰ μας κεφαλὴ δὲν τοὺς χω-
ρεῖ; ἄς γίνωσι γνωστοὶ καὶ τότε νὰ ἀύσω-
κ' ἐγὼ ἀπὸ τὸ νὰ σὲ ζαλιζῶ.

—Τὰ κάτωθι δάση ὠρεθητήθησαν καὶ θεο-
ροῦνται δάση τοῦ Κράτους. Ὅσοι λοιπὸν
ἔχουσιν νὰ κάμωσιν ἐνστάσεις δι' αὐτὰ, πρέπει
νὰ τὰς κάμωσι προτοῦ νὰ παρέλθωσιν αἱ 6
τοῦ ἐρχομένου Μαρτίου 1885, διότι ἀφοῦ πα-
ρέλθῃ ἡ προθεσμία αὕτη δὲν γίνονται πλέον
δεκταὶ αἱ ἐνστάσεις τῶν.

1. Ἡ σειρά τῶν Δασῶν Λευκωσίας ἢ ὅποια
ἔχει σύνορα ἀπὸ τὸ Ἀνατολικὸν μέρος, τὸ
Μοναγροῦλλι καὶ Βάσαν, καὶ ἀπὸ τὸ Δυτικὸν
τὸν Ἄγ. Μάμαντι.

2. Τὰ δάση "τοῦ Ἄγ. Μάμαντος" καὶ

3. Τὸ δάσος "Ἀκαπνοῦς".

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.

Τὰ πράγματα φαίνονται πολὺ θοῦλα. Τὰ
παρούσια ξηραίνονται· οἱ στρατοὶ συναθροί-
ζονται, οἱ στόλοι περιφέρονται, τί ὅμως θὰ
γεννηθῇ ἀπὸ αὐτὰ ὅλα καὶ ποῦ θὰ γεννηθῇ
δὲν ξεύρομεν. Αἱ δυνάμεις ἐπειδὴ δυσχε-
ρήθησαν μετὰ τὴν Ἀγγλίαν, ὅτι ἔβαλε χέρι
μέτ' ἑαυτῆς εἰς τὴν Αἴγυπτον θέ-
λουσιν νὰ κάμωσιν μιάν ναυτικὴν διαδήλωσιν
ἐναντίον τῆς, ἀλλὰ νὰ δοῦμεν πόσους λογα-
ριασμοὺς πρέπει πρῶτον νὰ κάμωσιν κ' ὅστε
να νὰ κάμωσιν τοῦτο, διότι ἡ Ἀγγλία δὲν ἔ-
χει τώρα μέσ' ἑαυτὴν τοὺς χεῖρον καὶ ἀστει-
εῖται. Ἐξέλασαν οἱ ἄλλοι Εὐρωπαῖοι τὸ
"μακάριοι οἱ κρατοῦντες". Ἀπὸ ἄλλο μέ-
ρος πάλιν μανθάνομεν ὅτι ἐπίκειται Ἀγγλο-
γαλλικὸς θαλασσινὸς πόλεμος, διότι ἡ Ἀγγλί-
α εἰς τὴν Αἴγυπτον βλέπει Γαλλικὰ συμπε-
ρόντα καὶ ἡ Γαλλία εἰς τὴν Κίαν βλέπει
Ἀγγλικὰ. Τὰ πράγματα λοιπὸν ὀλονὲν θο-
λώνονται καὶ θὰ δοῦμεν ποῦ θὰ κατάντη-
σουν. Ἡμεῖς τέλος πάντων ἐπιθυμοῦμεν καὶ
εὐχόμεθα νὰ ἐξέλθῃ νικητρία ἀπὸ πάσης
περιπλοκῆς ἢ Ἀγγλία, διότι ἐξ αὐτῆς προσ-
δοκῶμεν τὴν μεγαλειτέραν τῶν ὠφελειῶν.
Ὁφείλομεν νὰ εἴμεθα εὐγνώμονες ἀναλογιζό-
μενοι τὰ καλὰ τὰ ὅποια τὸ ἔθνος ἡμῶν ἀπέ-
κτησε τῆς ἰσχυρᾶς προστασίας τῆς Ἀγγλίας,
καὶ ἔτι μάλλον δι' ὅσα ἐλπίζομεν ὅτι εἰς τὸ
μέλλον θὰ ἀποκτήσῃ.

Ἀπὸ τὴν ἄλλην μεριὰν ἡ Πύλη ἤρχισε

νὰ στενοχωρῆται, διότι λέγει "ὅσον ἔβλεπα
τὴν Αὐστρίαν καὶ τὴν Ρωσίαν νὰ μὴ τὰ ἔ-
χουν καλὰ, ἦτο ἡ χαρὰ μου, διότι ἡ δυσχε-
ρέσκεια ἐκείνων ἦτο ζωὴ γὰρ με, τῶρα ὅμως
ποῦ ἐσυμφώνησαν ἐκεῖνοι οἱ δύο ἐξάπαντος ἡ
συμφωνία τῶν πᾶνω τὴν κεφαλὴν μου θὰ
ζεσπάσῃ". Τὴν δυστυχισμένην τὴν Τουρ-
κίαν! μαλλώνουσιν δὲ ἔς τὸν Νότον "ἄχ!
γὰρ με μαλλώνουσιν" λέγει· συμφιλιώνονται
δὲ ἔς τὸν Βορρῶν "βάχ! γὰρ με μερώνουσιν"
λέγει· Νὰ ζῶν γὰρ τὴν ὁμοίαν νὰ μὴ λυ-
πηθῇ κανεὶς τὸ χλωροφόριον.

ΕΜΠΟΡΙΚΑ Λευκωσίας

(λίρα Ἀγγλίας Γρ. 132.)

Κρασία ἄπισσα τὸ γομ. Γρ. 220.

Κρασία συνήθη ,, 200—205

Ραχὴ 19 βαθμ. ἢ ὀκτὰ 2. καὶ 15.

Λευκωσίας (λίρα Ἀγγλ. Γρ. 182.)

ὁ σίτος τὸ κοιλὸν (22 ὀκ.) Γρ. 20—22.

ἡ κριθή ,, [16 ὀκ.] 11—13.

τὸ κρέας ἢ ὀκτὰ γρ. 8—9.

ΦΥΡΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ.

Αἱ! μὴς ἔμεινε πλέον δικαίωμα νὰ
πραπονηθῶμεν ὅτι τὰ βυρῶνα δὲν μᾶς
διεσκέδασαν αὐτὴν τὴν φορὰν; Εἶνε δυ-
νατὸν τῶρα τζάνουμ νὰ πραπονηθῶ ἐγὼ
καὶ νὰ μὴ ἀκουσθῶν ἀμέσως τὰ παράπο-
νά μου; Ὅχι βέβαια! διότι ἀπατιῶ λί-
γα καὶ κλά καὶ ἀναγκαῖα καὶ δίκαια
καὶ νόμιμα καὶ σωστά καὶ . . . με καρ-
διὰν καθιράν. Ἡλεκτρικὸν φῶς δὲν μᾶς
ἔρριψαν, διότι ἔχει Σελήνην· ἀλλὰ εἶδετε
ἐκείνην τὴν Παρσκειὴν (προχθὲς ἀδελ-
φὲ ἔς τὰς 21 τοῦ Σεπτέμβρι μᾶς καὶ τὰς
3 τοῦ Ὀκτωβρίου τῶν Φράγκων) πῶς ἀπὸ
τὸ πρῶτ' ἕως τὸ βράδυ μᾶς ἔπαιζαν σω-
στὸν τύμπανον (νὰ τοὺς ὀητε) μετὰ τὰ κα-
νόνια; Ἀφήσατε νὰ δῆτε, ὅτι ἂν δὲν φύ-
γουν σήμερον ἢ αὔριον θὰ ἔχωμεν καὶ
ἡλεκτρικὸν φῶς. Πόσον ὅμως ἐσκύλ-
λιασα μετὰ ἕνα ποῦ ἔβλεπε προχθὲς ἐκεί-
νην τὴν φευτοναυμαχίαν καὶ μοῦλεγεν,
«ἡμεῖς ψεύτικαὶ δουλειαὶ δὲν ἐνοου-
μεν νὰ θωροῦμεν (καλὸ; ὁ ἄνθρωπος εἶ-
νε ζυμωμένος μέσα ἔς τὰς ἀλήθειαις)
ἡμεῖς θέλομεν νὰ κάμωμεν ἀληθινὸν κανο-
νοβολισμόν· νὰ ἐβάλωμεν τὴν «Ἀλεξάν-
δραν» μέσ' ἑαυτὴν τὴν μέσην καθὼς τὴν Ἀ-
λεξάνδρειαν προπέρυσιν, νὰ δοῦμεν τὰς
παλληκαρίας τους.» Τώρα σὰς πα-
ρακαλῶ· δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ «ξωρι-
σμοῦ» ὁ φίλος μου τοῦτος;

Τέλος πάντων πότε θὰ φύγουν δὲν ξεῦ-
ρομεν· ἀλλὰ νὰ χωρῶμεν καὶ τὸν νοῦν μᾶς·
ἐγὼ δὲν θὰ ζαλιζώμαι νὰ σὰς λέγω ὅπο-
τε θὰ ἔλθουν «ἤλθαν» καὶ ὅποτε θὰ φύ-
γουν «ἔφυγαν». Σὰς τὰ λέγω ὅλα διὰ
μιας τῶρα διὰ νὰ μὴ ἀναγκιάζωμαι νὰ τὰ

ἐπαναλαμβάνω· ὄχρωμαι καὶ νὰ πηγαί-
νουν· θὰ πηγαίνουν καὶ νὰ ἄρχωνται, ἕως
ὅς νὰ ἔλθουν καὶ νὰ μὴ πᾶν, ἢ «νὰ πᾶν
καὶ νὰ μὴ πατήσουν» πλέον.

Λάρνακι τῆς 3 Σεπτεμβρίου 1884.

Porto-franco. Ἐλευθερος λιμὴν ἢ
Κύπρος.

Φωνὴ λαοῦ, φωνὴ Κυρίου.

Ὁ λαὸς τῆς Κύπρου συνειδῶς τὴν
ἀνάγκην τῆς αὐτοσυντηρήσεως, καὶ μὴ
ἔχων ποῦ ἄλλοθι νὰ βασισθῇ, διότι τὸ τε
ἐμπόριον, ἦτε βιομηχανία, ἦτε γεωργία
ἔπαθον πρὸ πολλοῦ ἐκλείψιν ὅταν καὶ ἡ
Σελήνη ψῆς, σπεύδει νὰ παρακκλήσῃ τὴν
Σεβαστὴν Κυβέρνησιν τοῦ νὰ τείνῃ χεῖ-
ρα βοηθείας καὶ προσέλθῃ ἀρωγῆς τῇ
ταλίῃ νήσῳ, ἀποκαθιστῶσα αὐτὴν
ἐλευθερον λιμένα. Τὰ Κυβερνητικὰ
συμφέροντα οὐδέποτε ὁ λαὸς τῆς Κύπρου
θέλει νὰ ποδοπατηθῶσι, διότι προτείνει
μὲν τὴν τῶν Τελωνειῶν κατάργησιν, ἀ-
φίνει ὅμως τὸ δικαίωμα τοῖς ἀρμοδίοις
νὰ καλύψωσι διὰ φόρου ἢ κιστὰ ἐνοχλη-
τικῶν, ὅταν ἐπὶ τοῦ ἁλατος, πετρελαίου,
καπνοῦ καὶ τῶν τοιούτων, τοὺς τελωνει-
ακοὺς δασμοὺς.

Νομισθῆται! Ἐρηγορεῖτε καὶ προ-
σεύχεσθε ἵνα μὴ εἰς τὴν μέλλουσαν πε-
ρίσσοι τοῦ συμβουλίου σας παρουσιασθῆ-
τε ἀνευ λαμπάδων ὡς αἱ . . . τοῦ Κυ-
ρίου Παρθένου καὶ μείνητε ἔξω τοῦ νυμ-
φῶνος Χριστοῦ. Νομισθῆται! ἡ νῆσος
ἐφ' ἡμῖν στηρίζεται πᾶσα· τὰς ἐλπίδας τῆς
ἡμᾶς περιμένει νὰ θεραπεύσῃτε τὰ κακῶς
ἔχοντα· δὲν ἀνέχεται ὅμως καὶ ἡ φωνὴ
αὐτῆς νὰ ἦναι «φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρή-
μῳ».

Ἡ πατρίς στενάζει· ἔχει ἀνάγκην
τῆς στιβαρᾶς χειρὸς σας, πρὸ πάντων ὅ-
μως τῆς γενικῆς συμπονοῆς καὶ δημοθύ-
μου ἀποφάσεως ἡμῶν. Ἄχ! μὴ μᾶς
φέρετε εἰς θέσιν νὰ σὰς εἴπωμεν τὸ «πό-
τε οἱ ἄνθρωποι λησμονοῦντες τὰ πάθη
καὶ τὰς διακρίσεις θὰ μεγαλαυχῶσιν ἐπὶ
μόνῳ τῷ ὀνόματι ἀνθρώπου»; Προβή-
τε ἀπὸ κοινοῦ ὅπου ἡ φωνὴ τῆς πατρίδος,
ἡ φωνὴ τῶν συμπερόντων, ἡ φωνὴ τῆς
ὑπάρξεως αὐτῆς σὰς καλεῖ, καὶ τότε χρυ-
σοῖς γράμμασι θὰ χαραχθῶσι τὰ ὀνόμα-
τά σας ἐν τῇ Ἱστορίᾳ.

Ἐκλείψεις ἐδῶ Ἐκλείψεις ἐκεῖ Ἐκ-
λείψεις ἐν τῷ Οὐρανῷ. Διδάσκαλοι Ἐλ-
ληνισταὶ καὶ μὴ ἔπαθον ἐκλείψιν. Οἱ
«μέλλοντες διορισθησόμενοι»
ἔπαθον· ἐκλείψιν μέλλουσαν ὀφθη-
σομένην. Σχολεῖα Ἑλληνικὰ καὶ μὴ
ἔπαθον ἐκλείψεις . . . Παρὰ ὅλων τῶν
ἔθνων ἔπαθον ὀλικὴν ἐκλείψιν καὶ μὴ
ἀμφιβάλτετε ὅτι καὶ ἡμεῖς πλησιάζο-
μεν εἰς τὴν γενικωτάτην ἐκλείψιν μᾶς.

Κωνσταντῆ.

Ἐκ Μεσορίας, 22 Σεπτ. 84.

Ἀκούεις φίλε Σαλπικτὰ ὅτι ἡ Κύπρος
μας ἔχει καὶ ἐν ἄλλο προῖον τοὺς ρήτορας;
ὥστε προπέχετε δι' ὄνομα Θεοῦ νὰ μεταχει-
ρίζησθε σεῖς οἱ ἐφημεριδογράφοι καὶ πικρῶ-
σεις καὶ ἀντιθέσεις καὶ παρηγήσεις καὶ εἰ-
ρωνείας καὶ ἐν γένει ὅλα τὰ σχήματα, διότι
ἐπειτα οὗτοι σὲς καταγελοῦν (Σ. Σ. Ἀπὸ
ποῖαν λίμνην πάλιν μὰς ἐφότρωσαν τοῦτοι)
Ἀπετέλεσαν ἐν τοῖς νέοις ρήτορσιν ἰδιόπρα-
στον ἐνότητα καὶ αἱ δύο δυνάμεις τῆς ρη-
τορικῆς καὶ ἡ ἐσκαμμένως καὶ ἡ ἐξ
ὑπογαίου· καὶ ὅταν περιέρχωνται τὰ
χωρὶς [διὰ νὰ γλύψουν τίποτε] ἐγὼ λέ-
γουν—θὰ καταβιβάζω τοὺς δύο Ἀρχιερεῖς,
ἐγὼ θὰ λύσω τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ζήτημα,
ἐγὼ θὰ κάμω τοῦτο θὰ κάμω τοῦτο, νὰ
ἦθε ὅμως καὶ σεῖς εἰς πᾶσαν περίστασιν
συμβουθῆ μοι (τζί καλὸ;) καὶ ἐν γένει ἀρ-
χίζοντες νὰ δώσωσιν εἰς τοὺς χωρικοὺς νὰ
ἐννοήσωσι περὶ τούτου, ἀρχίζουσι νὰ ἐξιστο-
ρῶσι τὸν Ρωσοτουρκικὸν πόλεμον. χα χα
χα.

Ω. Ἀκάμας.

ΕΝ ΒΛΕΜΜΑ ΠΑΣΧΟΝΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ.

B.

Ὁ Φίλος.

(Συνέχεια: Ἴδε προηγούμενον Ἀριθμὸν.)

Πλήρης ἀγάπης, ἐθουσιζμοῦ, χαρᾶς,
εἶδον τὸν Δάμωνά μου κ' ἐνετρήθησα
στὴν θεάν του καὶ εἰς τὸ πᾶλλον στήθός του,
ἐν ᾧ, ὡς μ' εἶπεν, ἡ εἰκὼν μου πάντοτε
πιστῶς φυλασσομένη ἐνεκλείετο.
Θερμὴν εὐχὴν τῷ Πλάστῃ μου ἀπηύθυνα
τοῦ παμφιλτάτου φίλου νὰ μὴ χωρισθῶ,
κ' ἐν τῇ πατρίδι μου ἀποφασιστικῶς
ἐγκατέστην χαίρων, εὐελπὶς, φαιδρῶς.
Ἄλλ' οὕτω ἔτος δὲν παρήλθεν εὐτυχῶς.
Ὁ φίλος μου κατέστη, φεῦ! ἀγνωρίστος.
Ἡς τοῦ συμφέροντος τὴν ἰσχυρὰν φωνὴν
λησμονῶν με ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον!
Ἐλυτήθην, ἀπηλείθην, ἐκλαύσα πικρῶς,
ἀλλ' ἡ πραγματικότης ἀνηγέρετο
πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ὡς φάσμα φοβερόν.
Τὰ ὄνειρα κ' αἱ πλάναι τῆς νεότητος
ὀλίγον κατ' ὀλίγον διελύθησαν,
καὶ τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ ζωηρότατον
κ' εὖσμον ἄνθος προσβλήθην κατέπεσε,
θῆμ' ἀτυχῶς τοῦ ὕλικου συμφέροντος.
Φιλία! ὦ φίλια! ἀνεφώνησα,
ἀπῆλθες μετὰ τοῦ Φιντίου, φαίνεται,
εἰς ἄλλους θεοὺς κόσμους, εἰς τοὺς οὐρανοὺς,
καὶ τὸνομά σου ἐπὶ γῆς παρέμεινε,
τοῖς ἀνθρώποις μὲν γνωστὸν, πλὴν σὺ ἀγνωστὸς.
Ἐπὶ τῆς θερμῆς ἄλλοτε καρδίας μου,
ἐν ἡ τὸ τῆς φιλίας, ἄνθος ἤμαζεν,
ἴθνηκα τὴν χεῖρά μου, πλὴν παλμὸς οὐδαίς.

Ὁ θάνατος τὸ ἔργον του ἐτέλεσε,
φωνὴ δὲ ἀληθῶς σπαρταζικῆς ἰδίου
ἐξῆλθε τοῦ πεπιεσμένου στήθους μου,
φωνὴ ἄλγους, φρίκης καὶ ἀπελπισμοῦ,
"τετέλεστα, τετέλεστα, τετέλεστα!"

Γ.

Ἡ ἔρω μένη.

Ἐν τόπῳ μονοτόνῳ, μελαγχολικῶς,
ἔχων εἰσέτι τὴν πληγὴν αἰμάσσουσαν,
φυλορροῦσιν ἔβλεπον δένδρον ἀπενῶς,
καὶ ἐσκεπτόμην διαπὶ ὁ ἄθροιστος
ἐπλάσθη μὲ καρδίαν, μὲ ψυχὴν, μὲ νοῦν,
τρεῖς τῆς δυστυχίας αὐτοῦ αἰτία.
Τὸ δένδρον ἀληθῶς αὐτὸ ἐξήλειον
καὶ ἐθεώρουν τούτου εὐτυχέστερον
τὸν ἀπορρώγα βράχον ἐπὶ τοῦ βουνοῦ,
περιφρονούντα τοῦ ἀνέμου, τὰς θροντὰς
τοῦ ἀναισθητοῦ βίου του ἀναισθητος.
Ἐὰν ἡ φύσις χάλκια μὲ ἐπλάττε
καὶ μ' ἐγκατέλειπεν ἐπὶ τινος ἀκτῆς
ἔρμαιον τοῦ τυχόντος καὶ τοῦ κύματος,
ἐν τῇ ἀναισθησίᾳ εὐτυχέστερος
θὰ ἦμην ἢ ἐν τῇ αἰσθητικότητι.
Θεέ! ὄντως κατήντησα μισάνθρωπος,
καὶ μισῶ, ἀποστρέφομαι, ὀδὲ λύττεμαι
τοὺς ὁμοίους μου, τοὺς κακοὺς καὶ μοχθηροὺς.
Ἐν ἐνὶ ἀγγεῖῳ πῶς εἶνε δυνατόν
νὰ ἐγκλεισθῶσιν ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος;
Νὰ συζήσωσι τούρανοῦ ὁ ἄγγελος
καὶ ὁ τοῦ Ἄδου δαίμων πῶς εἶνε δυνατόν;
Τὸ πλάσθην σῶμα ἐκ πηλοῦ καὶ πνεύματος,
τὸ ἔχον τὴν κακίαν μὲν ὀρμέμευτον,
ὀφείλον τοῦτο εἰς τὴν ιδιότητα
τοῦ ἐξ οὗ ἐζυμώθη φαρτοῦ χρώματος,
ἀλλὰ καὶ ἀποβλέπον εἰς τοὺς οὐρανοὺς
ἐκ τοῦ αὐλοῦ πνεύματος ὠθούμενον,
αὐτὴ ἡ ζυμὴ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ
ἐπὶ γῆς νὰ εὐτυχήτη εἶνε δυνατόν;
Ὅ, τι ποθεῖ τὸ σῶμα ἢ ψυχὴ μισαῖ,
καὶ ὅ, τι αὐτὴ θέλει καὶ ἐπιθυμεῖ
ὡς τυραννίᾳ εἰς τὴν ὕλην φαίνεται.
Ἐν τῷ κακῷ τὸ σῶμα βλέπει θέλγητρα,
ἐν τῷ καλῷ ἀρέσκειται νὰ ἐντρύφῃ
τὸ ἐκ τῶν οὐρανῶν κατελθὲν ἄνθον.
Εἰς πᾶσιν δὲ ἀένναον εὐρίσκονται
τὸ σῶμα ἢ ὁ δαίμων καὶ ὁ ἄγγελος
ἢ ἡ ψυχὴ, εἰς πᾶσιν ἐξυμνῶσιν.
Ἴδοῦ ὅπῃ ὄν εἶνε ὁ ἄθροιστος!
Τὸ πνεῦμα ἐν ταῖς μαύραις ταύταις σκέψεται,
ἔχων προσηλωμένον ἦμην ἐξυμνος
νυερῶς, ἀλλ' ἡ σὰρξ ὑπνωττε νήδυμον.
Θεοὶ δὲ ὄνειροι, κατὰ τὸν Ὅμηρον,
μοὶ ἐπεφάνη τότε ὡς διάφευσις
τῶν ὄσων ἐσκεπτόμην ἀπελπιστικῶν.
Ἐκ τινος ἀντροῦ θελκτικοῦ, μαγευτικοῦ,
θεοῦ, φαίνεται, τῶν νουφῶν οἰκήματος,
προῦθαλε θεὰ, ἀδελφὴ τῆς Καλυψύς,
καὶ ὡς χρυσαλλίς πετώσα μ' ἐπλησίωσεν.

Ὁ Πυγμαλίων πρὸ τῆς ἐμφυχώσεως
τοῦ ἀγάλματός του ἔπεσε πρηνῆς.
Ἄλλ' ἐγὼ πρὸ τῆς θείας ἐμφανίσεως
κατέπεσα νεκρὸς ὡς κεραυνόπληκτος.
Ὅταν ὁ ψωμοζήτης εὐρὴ θησαυρὸν,
ὅταν εἰς τὴν κατὰδικον χάρις δοθῇ,
τὸν ἐπὶ τῆς ἀγγόνης εὐριτκόμενον,
ἢ ὅταν εὐρὴ τέκνον μὲν ἀπολωλός,
ὅλαι αἱ αἰσθήσεις ἐκείνη τῇ στιγμήν,
τῇ ἀπροσδοκίᾳ καὶ τῇ χαροποιᾳ,
ἀπονεκροῦνται ὡσεὶ σίδηρος βικρὸς
κατέπιπτεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σφοδρῶς.
Ἄλλ' ἡ τοῦ ἀντροῦ μάγισσα ἐπέθηκεν
ἐπὶ τοῦ στήθους μου τὴν ἀλαβάστρινον
χεῖρά της καὶ ὡς ἐκ Οὐκύματος ἀνέζησα.
Κινήσασα δὲ τότε τὰ κοράλλινα
χεῖλη της καὶ σεισθεῖσα ὡς κυπάριστος
ὑπερηφάνως, μ' εἶπε μὲ μελωδικὴν
τῶν ἀηδόνων ἐμοιάζουσαν φωνήν,
"κύτταξέ με," προσηλώτατα ἐπ' ἐμοῦ
βλέμμα γλυκὺ, θεῖον, οὐράνιον.

(Ἐπετρεχὶ συνέχεια)

Ἐν Λευκωσίᾳ α Ν Κ »

Λύσις τοῦ κθ' αἰείγματος
σκαρ—ια—σκαρλια

Μόνος λυτῆρ ὁ ἐκ Ἀάρνακος κ. Κοσμά
Παπαδόπουλος.

Λύσις τοῦ δ' λογογράφου.

«Μὴ ραδίως τῇ διαβολῇ πλίστιν δίδου»
Λυτῆρες.—Οὐδαίς.

Αἶνιγμα 30:

Πάντων τὰ βλέμματα ἐπισύρω
ἂν κοσμιότης μ' ἀκολουθῇ
πλὴν ἀλλ' ἀμέσως φοικτωῶς σὲ τείρω,
ἢ κεφαλὴ μου ἂν ἐλθειφθῇ.
Εἰς τὸν λαιμὸν μου περιθεῖς τόνον
ἐν' ἀποφύγῃς εὐθὺς τὸν πόνον.
ἀλλὰ καὶ τότε αἶνον εὐρήσεις
καὶ ἂν προσέτι καὶ τὸν λαιμὸν
θελῆς, θηρίον, νὰ διαλύτης
μ' ἀφῆκες τότε ὅλως νεκρὸν.

Ἐκ Μεσορίας; Ω. Ἀκάμας.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ Δ'.

Δύο πατέρες καὶ δύο υἱοὶ ἐξελθόντες, εἰς
κυνήγιον ἐφόρευσαν τρεῖς λαγούς. Ἐξ ἑσού δὲ
διαμοιράσαντες αὐτοὺς ἔλαβον ἅνα ἕνα ὁλό-
κληρον λαγόν. Πῶς γίνεται τοῦτο;

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Συνιστάται τῷ δημοσίῳ τὸ ἐν Ἀάρνα-
κι παρὰ τὴν Ὀθωμανικὴν Τράπεζαν Ξε-
νοδοχεῖον διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ Κ.
Ν. Ι. Μαυρῆ, λόγῳ καθαριότητος καὶ
συγκραταζατικῶν τιμῶν.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΥ ἢ ΚΥΠΡΟΣ ἐν Λευκωσίᾳ.